

Arrest

**nr. 60 779 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 februari 2011 tot weigering tot in overweging-name van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PIROTTE, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2009 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. Op 30 juni 2010 weigert het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 18 november 2010 met nummer 51 286 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 december 2010 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 1 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten N. P. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 27.12.2010

Overwegende dat betrokkene op 09.11.2009 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 30.06.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan betrokkenes asielverklaringen; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 22.11.2010 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 27.12.2010 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar leven in gevaar zou zijn; betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om deze blote bewering te staven; betrokkene verwijst naar de verklaringen die haar moeder heeft afgelegd in het kader van haar tweede asielprocedure en documenten die door haar moeder werden aangebracht; in hoofde van haar moeder een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' werd genomen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *“machtsoverschrijding en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.”*

2.1.1 De verzoekende partij wijst erop dat de door haar bestreden beslissing enkel gemotiveerd is door te verwijzen naar de beslissing van haar moeder. De redenen van de weigering tot in overwegingname van de aangebrachte documenten worden in de beslissing van de verzoekende partij niet uitgelegd. De verzoekende partij stelt dat dit een gebrek in de motivering zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreft. Volgens de Raad van State is een motivatie met verwijzing niet verboden maar de stukken waarnaar er wordt verwezen moeten aan de beslissing toegevoegd worden of aan betrokkene meegedeeld worden. De verzoekende partij stelt vast dat de motivering vervat in de beslissing van haar moeder niet aan haar eigen beslissing werd gevoegd. Het feit dat de verzoekende partij samen met haar moeder een tweede asielaanvraag ingediend heeft en dat ze dezelfde asielmotieven invoeren betekent niet dat ze op de hoogte is van de beslissing van haar moeder. De verzoekende partij vervolgt dat haar beslissing onvoldoende gemotiveerd is daar het onmogelijk is voor haar om op de hoogte te worden gebracht, met haar beslissing, van de redenen van de weigering tot in overwegingname. De verzoekende partij vervolgt dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken er zich toe beperkt te onderzoeken of er effectief 'nieuwe elementen' in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zijn aangebracht wanneer er een beslissing tot weigering van in overwegingname van de asielaanvraag wordt genomen. Volgens de verzoekende partij komt het aan de Dienst Vreemdelingenzaken niet toe om de bewijswaarde, de pertinentie of de impact van deze nieuwe elementen te beoordelen op de geloofwaardigheid van de

eiseres, maar enkel “de nieuwigheid” ervan. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar een arrest van de Raad van State van 5 januari 1996 met nummer 57.384. De verzoekende partij benadrukt dat ze niet enkel documenten naar voren bracht die betrekking hebben op de feiten aangehaald in haar eerste asielaanvraag, maar ook een document betreffende “het arrest” van haar broer A. die sinds een paar maanden aangehouden is. De verzoekende partij benadrukt dat dit een nieuw element betreft. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn als enige bevoegd om te oordelen of de nieuwe aangebrachte elementen inderdaad van aard zijn om een vroegere appreciatie van de vrees van de eiseres in positieve zin om te buigen. Tot slot stelt de verzoekende partij dat het gegeven dat het om kopieën gaat geen verschil maakt, daar ze deze documenten ontvangen heeft in afwachting van de originele.

2.1.2. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe documenten aangebracht heeft. De verzoekende partij heeft slechts verklaringen afgelegd. Hierop herhaalt de verwerende partij de verklaringen van de verzoekende partij. De verwerende partij vervolgt dat de vrees voor een terugkeer van de verzoekende partij reeds onderzocht werd in haar eerste asielaanvraag, die op 18 november 2010 definitief negatief werd afgesloten. De verwerende partij wijst erop dat ze geen nieuwe stukken bijbrengt die de arrestatie van haar broer kunnen bevestigen. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar stukken die haar moeder bij haar asielaanvraag gevoegd heeft, met name een fax van haar schoonzus en documenten van haar broer die in Frankrijk woont. Hierop geeft de verwerende partij een theoretische uitleg omtrent de formele motiveringsplicht en concludeert zij dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing lijkt te kennen, zodat alleszins werd voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Voorts geeft de verwerende partij een definitie van de materiële motiveringsverplichting en concludeert zij dat de verzoekende partij niet aantoont dat het bestuur in casu is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens. Met betrekking tot de argumentatie van de verzoekende partij dat zij nieuwe stukken heeft voorgelegd met betrekking tot de feiten van haar eerste asielaanvraag en documenten van de arrestatie van haar broer, hetgeen een nieuw element is, stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij geen nieuwe documenten aan haar asielaanvraag gevoegd heeft. De verzoekende partij verwijst enkel naar documenten die haar moeder neergelegd heeft bij haar tweede asielaanvraag. Hierop herhaalt de verzoekende partij de motivering uit de bestreden beslissing met betrekking tot dit onderdeel.

2.1.3. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de redenen van de weigering tot in overwegingname van de aangebrachte documenten door haar moeder in de door haar bestreden beslissing niet worden uitgelegd en dat het feit dat ze samen met haar moeder een tweede asielaanvraag heeft ingediend en dat ze dezelfde asielmotieven invoeren niet betekent dat ze op de hoogte is van de beslissing in hoofde van haar moeder. Ter terechtzitting wordt gewezen op de zaak met rolnummer 67 635. De verzoekende partij bevestigt dat dit het beroep van haar moeder betreft ingediend tegen de beslissing in hoofde van haar moeder van 1 februari 2011 tot weigering in overwegingname van een asielaanvraag. Uit dit dossier blijkt dat de beslissing in hoofde van haar moeder, waarnaar in de in casu bestreden beslissing verwezen werd, als volgt gemotiveerd is: *“Overwegende dat betrokkene op 09.11.2009 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 30.06.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan uw asielverklaringen; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 22.11.2010 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 27.12.2010 een tweede asielaanvraag indiende; uit haar verklaringen blijkt dat betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zijn tijdens haar vorige asielaanvraag heeft aangehaald die achtereenvolgens door het CGVS en de RVV negatief werden beoordeeld; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag enkele documenten aanbrengt om haar asielmotieven te staven; betrokkene kopieën aanbrengt van convocaties op naam van haarzelf en haar zonen Ar (...)r en A. (...) (+ Franse vertaling); alle convocaties dateren van 2007 en betrokkene deze dus tijdens haar vorige asiel procedure had kunnen aanbrengen; het bovendien kopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld; betrokkene een faxkopie aanbrengt van een document waarin vermeld staat dat haar zoon A. (...) in voorarrest zou zitten; ook dit document een kopie betreft; kopieën gemakkelijk kunnen vervalst worden en de authenticiteit van een kopie niet kan worden vastgesteld; de enveloppe die betrokkene aanbrengt enkel aantoont dat zij post heeft ontvangen; de kopie van het militair boekje van haar zoon T. (...) is wat het is en enkel informatie verschaft over de legerdienst van haar zoon; betrokkene verklaart dat zij en haar dochter P. (...) nog steeds niet kunnen terugkeren omdat haar leven in gevaar zou zijn; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene opnieuw stelt dat zij medische problemen zou hebben;*

deze motieven reeds tijdens haar vorige asielpprocedure werden besproken; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980."

In het tweede onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij onder meer: *"De eiseres bracht niet enkel documenten naar voren die betrekking hebben met de feiten aangehaald in het kader van haar eerste asielaanvraag (convocaties van 2007), maar ook een document betreffende het arrest van haar broer A. (...) die sinds een paar maanden aangehouden is. Dit betreft een nieuw element dat zich heeft voorgedaan na de eerste asielaanvraag van de eiseres."* Voorts gaat de verzoekende partij in op de bewijskracht van faxen.

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing in hoofde van haar moeder kent. Bijgevolg toont de verzoekende partij haar belang niet aan met betrekking tot het door haar ingeroepen middel, met name de formele motiveringsplicht, nu uit het tweede onderdeel van het middel blijkt dat de verzoekende partij de redenen kent waarom de documenten die door haar moeder bij de tweede asielaanvraag neergelegd werden en waarnaar de verzoekende partij verwijst tijdens haar gehoor bij haar tweede asielaanvraag, niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd. Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en moeten op hem betrekking hebben (RvS 13 april 2005, nr.143.020; RvS 13 april 2005, nr.143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft

bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar tweede asielaanvraag verklaarde:

"Ik kan niet terugkeren naar mijn land, want ik weet niet zeker wat er met mij zou gebeuren. Ondertussen is mijn broer A. (...) ook gearresteerd. Ik vrees ervoor dat hetzelfde met mij zou gebeuren, ik ben heel bang. Mijn moeder heeft vandaag bewijzen voorgelegd tijdens haar interview. Deze bewijzen tonen onze problemen aan. De documenten hebben we van mijn boer A. (...) (uit Frankrijk) gekregen. Mijn schoonzus, die in Tsjetsjenië woont, heeft een bewijs gefaxt dat mijn broer in voorarrest zit.

Hebben jullie geregeld nog contact met familie in Tsjetsjenië?

Af en toe hebben we telefonisch contact met mijn schoonzus.

Hebt u nog iets toe te voegen?

Neen."

De verzoekende partij heeft geen documenten neergelegd. Ze verwijst naar de stukken die door haar moeder bij diens tweede asielaanvraag neergelegd werden en naar de feiten die door haar moeder bij haar tweede asielaanvraag aangehaald werden.

Waar de verzoekende partij de motieven uit de bestreden beslissing van haar moeder aanvecht, die tevens betrekking op haar hebben, wordt gewezen op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 april 2011 met nummer 60 778, dat als volgt luidt:

"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar tweede asielaanvraag verklaarde:

"Mijn dochter (P. (...)) en ik kunnen niet terugkeren naar Tsjetsjenië, omdat ons leven er in gevaar is. We zouden opgepakt worden. In mijn vorig Interview heb ik hier reeds gedetailleerd over verteld. Ondertussen zijn mijn 2 neven (K. I. (...) en K. M. (...)), die ons in Tsjetsjenië geholpen hebben, ook gevlucht, omdat hun leven ook in gevaar is.

Mijn zoon A. (...) woont al jarenlang, als vluchteling, in Frankrijk. Hij heeft me een aantal kopies van bewijzen opgestuurd (zie documentenlijst), deze gebruikte hij eveneens tijdens zijn asielaanvraag. Ik heb eveneens een kopie van zijn interview thuis liggen, ik wil deze eventueel voorleggen als dat zou nodig zijn (ik heb de toestemming van mijn zoon hiervoor gekregen).

Mijn andere zoon, A. (...), die op de vlucht was (maar in Tsjetsjenië woonde), is in augustus gearresteerd toen hij zijn gezin wou bezoeken. Mijn schoondochter, die hem wou bezoeken, heeft geen toelating gekregen, want hij zit in voorarrest (zie documentenlijst).

Mijn oudste zoon heb ik tijdens de oorlog in Afghanistan verloren (zie documentenlijst). Na zijn dood heb ik psychische problemen gekregen, ik moet nog steeds medicamenten innemen.

Mijn drie andere dochters wonen ook in België. In mijn land heb ik niemand meer die mij kan helpen of beschermen.

Mijn jongste dochter kon ik niet achterlaten, want zij is ongetrouwd. Vrouwen zijn ginder heel kwetsbaar als ze alleen zijn. Daarom hopen wij dat we hier kunnen blijven. Ondertussen woon ik bij mijn oudste dochter, die mij verzorgt. De jongste is momenteel aan het studeren. Omwille van mijn bezorgdheid en de situatie in mijn land is mijn gezondheid enorm achteruitgegaan. Ik denk dat ik niet lang meer te leven heb.

Hebt u nog iets toe te voegen?

Neen"

De verzoekende partij legde ook de volgende documenten neer:

- militair boekje van zoon T., met melding dat hij gesneuveld is,
- convocaties op naam van de verzoekende partij (kopie) van 28 mei 2007,
- vertaling convocaties van de verzoekende partij (kopie),
- convocaties op naam van zoon A. (kopie) van 21 mei 2007,
- vertaling convocaties A. (kopie),
- convocaties op naam zoon A. (kopie), 28 mei 2007,
- vertaling convocaties A.,
- bewijs dat zoon A in voorarrest opgesloten zit, van 13 december 2010,

- omslag,
- overlijdensakte echtgenoot van de verzoekende partij,
- binnenlands paspoort van de verzoekende partij.

De elementen die de verzoekende partij in haar tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In casu hebben deze “nieuw” aangehaalde elementen betrekking op de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot de eerste asielaanvraag. De verzoekende partij probeert met de nieuw aangebrachte stukken haar asielmotieven die bij de eerste asielaanvraag onderzocht werden te staven. De eerste asielaanvraag van de verzoekende partij werd ongeloofwaardig bevonden. Bovendien mocht van de verzoekende partij in alle redelijkheid worden verwacht dat zij met zoveel mogelijk concrete gegevens de omstandigheden van haar vluchtverhaal zou trachten aan te tonen. De door verzoekende partij neergelegde documenten hebben bijgevolg betrekking op feiten en situaties die reeds onderzocht werden naar aanleiding van de eerste asielaanvraag. Het loutere feit dat de verzoekende partij gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in haar vorige asielprocedure is op zich echter onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156; RvS 28 november 2005, nr. 151.804).

Met betrekking tot de bewijskracht van de fax waarin vermeld staat dat de zoon A. van de verzoekende partij in voorarrest zit, die door de verwerende partij wordt betwist, wijst de Raad de verzoekende partij er vooreerst op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar de Dienst Vreemdelingen-zaken niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De verzoekende partij betoogt dat ten onrechte gesteld wordt dat de, door haar aangebrachte, inlichtingen niet afkomstig zijn van een objectieve bron, maar laat na haar standpunt op enigerlei wijze te onderbouwen. Een eenvoudige ontkenning van het standpunt van de overheid kan niet leiden tot de vaststelling dat de beslissing van deze overheid onwettig of onredelijk is. Bovendien is het oordeel van de gemachtigde dat de authenticiteit van de fax van een brief niet kan worden nagegaan niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het motief van de bestreden beslissing dat daarenboven stelt dat “de authenticiteit van een kopie niet kan worden vastgesteld”, wordt door de verzoekende partij niet weerlegd.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoekende partij (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De verzoekende partij toont niet aan dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.”

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN